

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

25 פברואר 2018

לפני:
כב' השופטת מירב קליימן
נציגת ציבור (עובדים) גב' עליזה הרפז
נציג ציבור (מעסיקים) מר אבי ענתבי

התובע: שמעון סלמה
ע"י ב"כ: עו"ד גיל בר

-

הנתבעת: פינוי (ר.ע.מ.) בע"מ
ח.פ. 513909127

פסק דין

התובע, נהג משאית שהועסק בנתבעת, העוסקת בהובלת פסולת מאתרי בניה לתחנות שפיכת פסולת, עותר בתביעתו זו לתשלום זכויות סוציאליות ופיצויים שלטענתו נמנעו ממנו בתקופת העסקתו ובסיומה.

מבוא

1. במהלך ניהול ההליך העלתה הנתבעת טענה לפיה התובע חתום על שטר חוב בסך 165,000 ₪ לפקודתה ו/או לפקודת מנטל אליהו (צורף כנספח ד' לכתב ההגנה).

2. במסגרת סעיף 14 לתצהירו מתייחס התובע לטענה זו וטוען כי חתימתו על שטר החוב זויפה, כמו גם חתימתו על אישור מסירת אזהרת הוצאה לפועל. לטענת התובע מנכ"ל הנתבעת, מר אליהו מנטל (להלן גם: "מר מנטל") זייף את חתימותיו, כאשר תוך כך טען כי גם חתימתו המתנוססת על גבי הסכם העבודה שהוצג בהליך (נספח ב' לכתב ההגנה) זויפה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

3. בעקבות אותו זיוף נטען הגיש התובע תלונה למשטרה ביום 22.2.2017 (נספח ג' לתצהיר תובע).

4. בדיון ההוכחות שהתקיים בפנינו ביום 11.12.2017 העיד מר מנטל, באשר לשטר החוב את הדברים הבאים –

"לשאלת בית הדין: ממה נוצר החוב?
ת. הוא קיבל ממני כספים, כן אם קיבל 9,000 ₪ 8,000 ומשהו כסף, ומגיע לו 4,200 ₪ ועשה הטמנות בעוד 2,000, אז הוא קיבל כל הזמן על החשבון כסף ואין לי הסכם כזה.

ש. איך יש לך שטר חוב של 160,000 ₪?
ת. זה הסכום שהיה חייב לי, מכספים שקיבל. והתובע חתום על זה. היחסים ביננו בתחילת עבודה היו מאוד חבריים, זה הכל עבד על סמך אמונה ועל סמך שאני מאוד לחוץ בנהגים כי קשה להשיג נהגים, הוא ביקש ממני כל הזמן כספים ואני עזרתי, הוא היה חייב לי כסף והסכום לא חייב להיות 160,000, זה יכול להיות 12,000 או 200,000.

ש. מתי החתמת אותו על שטר חוב?
ת. רשום שם ואני מעיין. מציג את השטר מ 15/4, 165,000 ₪, זה חוב לא בהכרח מדויק, אני רציתי שיהיה לי ביטחון על כספים שהוא חייב לי ורשמנו סכום מסוים כי תכננו המשך עבודה ולא ידענו לאיזה סכום זה יגיע, יכול להיות שבזמן החתימה היה חייב לי גם יותר. וזה לעניין המשך עבודה של ההטמנות. זה עבודות שחיפש להביא כסף הבית בעזרת ההטמנות וזה התכנון שהיה לנו להמשיך"

(עמ' 21 לפרוטוקול הדיון, שורות 6-19. הדגשות אינן במקור, כאן ומכאן ואילך, מ.ק).

5. התובע העיד בפנינו כך באשר לזיוף הנטען –

ש. על מה הגשת תלונה במשטרה?
ת. לפני משהו כמו שנה בערך אתה הוצאת שטר חוב על סך 160,000 ₪ שאני חייב לך בטענה שלקחתי כסף, לא לקחתי כסף מעולם ובמיוחד לא ממך, העניין הזה בטיפול, החשבון שלי מעוקל האוטו מעוקל, אני שנה כבר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

לא חי בגלל שאתה החלטת שאני חייב לך 160,000 ₪ ועל זה אני הגשתי תלונה במשטרה, ואני גם לא חתמתי על הסכם עבודה כזה".

(עמ' 9 לפרוטוקול הדיון, שורות 18-22).

6. לא לנו ההכרעה בעניין שטר החוב, תוקפו ומשמעותו אך הבאנו את הדברים כאן שכן גם בהליך שבפנינו נטענה טענת זיוף בקשר למסמכים הנחזים להיות חתומים על ידי התובע, דוגמת הסכם העבודה מיום 1.6.2012 (נספח ב' לכתב ההגנה, עמ' 9 לפרוטוקול הדיון, שורות 10-14). כך שקיימת השלכה מסוימת באשר לטענת הזיוף שהעלה התובע כנגד שטר החוב וכנגד מסמכים נוספים שהציג מר מנטל בהליך.

7. כפי שנפרט להלן, לאחר שמיעת העדויות והתרשמות מהתובע וממר מנטל, שהעיד מטעם הנתבעת, שוכנענו כי אין ליתן תוקף למסמכים שנחזו להיות חתומים על ידי התובע בהליך כאן.

8. השתכנענו כי התובע לא קיבל לידיו תלושי שכר במהלך העסקתו; כי ממילא לא היה באלו כדי לשקף את התמורה האמיתית שקיבל בגין העסקתו בנתבעת, קרי את שכרו האמיתי; כי לא נחתם עימו הסכם עבודה ואף אם אכן היה כזה, הרי שלא שיקף את אופן העסקתו בפועל. עוד שוכנענו כי "חבילת מסמכי סיום העסקה" הכוללת מכתב שימוע ומכתב פיטורים לא נמסרו בזמן אמת לתובע. דברינו אלו מתייחסים גם לגבי הסכם העסקה מחודש, ששינה את מתכונת העסקת התובע, אשר כביכול נחתם עם התובע ביום 12.4.15.

9. גרסת הנתבעת כפי שהציג מר מנטל בפנינו, הייתה לא ברורה, מתפתלת, לא התיישבה עם מסמכים שהיא עצמה הציגה ואף לא עם ה'שכל הישר'. לכאורה, הסכם עבודה הסדיר את מערכת היחסים בין התובע לנתבעת, אלא שלמדנו במסגרת ניהול ההליך, שלא היה בין הסכם זה ובין עבודת התובע בשטח 'מאום', כי הסכם העבודה לא תאם את התלושים וכאשר הנתבעת אף לא הכחישה כי התובע עבד מעבר לשעות העבודה המצוינות בהסכם, בהטמנות נוספות שביצע עבורה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

10. זאת ועוד, אף כי מחבילת 'מסמכי סיום העסקה' בסוף שנת 2014 עולה תמונה לכאורית של הליך פיטורים תקין שנבע מטעמים מקצועיים, זה לא התיישב עם המשך עבודה ישיר של התובע כבר בחודש ינואר 2015, כפי שעולה מנספח א' לכתב ההגנה – יומן עבודה חלקי שצורף מטעם הנתבעת בעניינו נטעים בהמשך פסק הדין – ולכך לא סיפקה הנתבעת כל הסבר המניח את הדעת.

11. הסבר מסוים שנתנה הנתבעת באשר להמשך העסקתו של התובע לאחר שנת 2014, הוצג בדמות הסכם נוסף מתאריך 12.4.2015 (לעיל ולהלן גם: "ההסכם החדש") אותו תאריך בו נחתם לכאורה שטר החוב, המסדיר מערכת יחסים שונה בין התובע לנתבעת החל ממועד זה. כך שעולה השאלה איזו מערכת חוזית – הסכמית התקיימה בין הצדדים בין 5.1.2015, לכאורה המועד בו הגיעו יחסי העבודה בין הצדדים לסיומם, ועד למועד בו נחתם ההסכם החדש? עוד מתעוררת ועולה השאלה האם לאחר החתימה על ההסכם החדש נהגו הצדדים בפועל לפיו?

12. עיון בהסכם החדש, שנחתם כאמור במועד החתימה הנטענת על שטר החוב, מלמדנו כי לכאורה הוסכם בין הצדדים כי מאותה עת יעבוד התובע על בסיס יומי לפי צרכי הנתבעת, וכי לתובע ידוע שהוא חייב לנתבעת כספים ובהתאם למכתב הפיטורים אין לו כל דרישות ותביעות ממנה. וכך נקבע בהסכם החדש –

"...והוא מאשר בחתימה על הסכם זה שאין לו ולא יהיו לו תביעות מכל סוג שהוא כלפי צד א' והוא מאשר בזאת שקיבל מצד א' כל מה הגיע לו מבחינה כספית ומוסכם בין הצדדים שיתרת חובו של צד ב' לצד א' תשולם ואו תקוזז מהשכר של צד ב'. עבור כל יום עבודה של 7 שעות יזכה צד ב' ב 250 ₪ או יוצא לו תלוש שכר בהתאם"

13. ללמדנו, כי לגרסתה של הנתבעת, התובע לא היה אמור לקבל שכר עבודה עבור העבודה החלקית והמזדמנת שסיפק לה בשנת 2015, אלא לעבוד תמורת קיזוז החוב שנותר חייב לה ו/או למנהלה. עוד עולה מההסכם החדש כי סוכם בין הצדדים כי יוצא לתובע תלוש שכר בהתאם לעבודתו.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

14. מעבר לכך כי לא הוצג בפנינו כל תלוש שכר לשנת 2015 המחאות או הפקדות לאותה שנה, והדבר לא נעלם מעינינו ונתנו לכך את הדעת בשכלול נטלי הראיה והשכנוע בהליך כפי שיובהר להלן, הרי שאף אם נכונה טענת הנתבעת כי התובע עבד במהלך שנה זו באופן חלקי, הרי שכאשר נשאל מר מנטל אם שילם לתובע את שכר עבודתו בגין חודש נובמבר 2015 השיב תשובה לא ברורה, שאינה מתיישבת כלל ועיקר עם טענת הנתבעת, לפיה באותה השנה אמור היה התובע לעבוד כנגד קיזוז החוב. וכך העיד -

ש"ש. שכר עבור עבודת התובע 11/15 שילמת?
ת. כן. מה שמגיע כי עבד מעט מאוד ימים וקיבל שיק
נדמה לי, ב 11/11 קיבל 8,750 ₪ וב 26/11 קיבל 1,310,
הרבה פעמים קיבל כסף על החשבון ולא תמיד בתאריך
של השכר, רואים לפי כרטיס הנה"ח.

(עמ' 19 לפרוטוקול הדיון, שורות 6-3).

15. ממה נפשך? ככל שהיה חייב התובע לנתבעת סך של 160,000 ₪ ב-12.4.2015, המועד בו נחתם שטר החוב וכן ההסכם החדש, וכאשר הנתבעת לא מכחישה עבודה מסוימת, גם אם בהיקף חלקי בחודש נובמבר 2015, אזי מדוע קיבל באותו החודש סך כולל של 10,060 ₪? כלום המדובר בתשלום שכר חודשי חלקי? מדוע לא הופק תלוש שכר עבור העבודה באותו החודש, אף אם דובר בעבודה חלקית? מדוע לא קיזז אותו סכום מהחוב אותו חב התובע לנתבעת – לנתבעת הפתרוניים.

16. הבאנו את הדברים הללו בפתח פסק הדין, על מנת להמחיש כי למרות התייעוד הלכאורי הקיים בתיק, לא מצאנו לנכון לקבל את גרסת הנתבעת שהסתמכה על מסמכים מטעמה, שלכאורה היו חתומים על ידי התובע, משגרסתה לא הייתה ברורה או עקבית ואף סתרה את טענותיה היא, כמו גם כל היגיון, לא באשר לתקופת העסקת התובע, לא באשר לשכרו ולא באשר לאופן ההתקשרות מולו.

שכרו של התובע

17. לטענת התובע סוכם עימו על שכר חודשי גלובלי בסך 9,000 ₪ נטו, אשר שולם לו בהמחאה (סעיף 7 לכתב התביעה, סעיף 9 לתצהיר תובע). לטענת התובע, אין ליתן

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

אמון בתלושי השכר שלא הונפקו לו בזמן אמת והועברו אליו רק לאחר הדיון המקדמי, במסגרת הליך גילוי ועיון במסמכים.

18. מדובר בתלושים הסותרים את ההפקדות החודשיות בחשבון הבנק של התובע (נספח ו' לתצהיר תובע), כאשר מנכ"ל הנתבעת אישר בהליך כי התובע קיבל סכומים נוספים מעבר לאלו הרשומים בתלוש השכר.

19. הנתבעת טוענת בכתב ההגנה כי התובע קיבל לידיו תלושי שכר מידי חודש וכי שכרו היה כפי שמופיע בתלושי השכר. בהמשך כתב ההגנה נטען על ידי הנתבעת כי התובע קיבל 9,000 ₪ על חשבון הטמנות פרטיות של פסולת, שהיה מבצע עבור הנתבעת ולפי הסכם בעל פה שהיה ביניהם.

20. במסגרת תצהירו תיאר מר מנטל כי תנאי העסקת התובע הוסדרו במסגרת הסכם העסקתו (נספח ב' לכתב ההגנה). בסיכומיה חזרה הנתבעת על הטענה כי ההסכם ותלושי השכר משקפים את ההתקשרות האמיתית שנעשתה למול התובע. עוד טענה הנתבעת בסיכומים, כי התובע היה לחוץ מבחינה כלכלית ועל כן ביקש ממנהלה כי ימצא לו דרך נוספת להתפרנס ואכן הנתבעת סייעה לתובע במתן עבודה נוספת של הטמנה ושילמה לו סכום נוסף מעבר לשכרו.

21. מר מנטל העיד בפנינו כך לגבי השכר שסוכם עם התובע –

- " ש. מה היה שכר עבודה שסוכם עם התובע בתחילת עבודתו?
ת. מה שרשום בהסכם.
ש. שעות עבודה שסוכם איתו זה גם מה שרשום?
ת. כל מה שרשום בהסכם
ש. בהסכם כתוב 4 פעמים בשבוע משעה שבע עד שעה שתיים?
ת. כתוב שאם יעבוד יותר נתחשבן על זה.
ש. איך מה שאתה אומר מסתדר עם העובדה שבתלושי שכר רשום שהתובע עבד משרה מלאה?
ת. אני לא יודע מה אומרים התלושים.
ש. זה תלושים שאתה הוצאת?

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

ת. הנהח הוציאה. מה אני צריך לדעת שמספר 1 זה משרה מלאה. זה מה שאני צריך לדעת בתור מנהל עסק?

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 5-16)

22. בהמשך העיד מר מנטל כי –

"... אני הוצאתי את השיקים על סמך התחשבות ביננו, היה לו את המשכורת שלו וגם עבודה נוספת שעשה עבורי. זו לא עבודה פרטית זו עבודה נוספת שעשה עבור החברה וקיבל כסף עבורה, וזה לא בתלוש זה בשיק, הוא קיבל כסף על זה.
ש. זאת אומרת שתלושי השכר כמו שאתה אומר עכשיו, בעצם לא משקפות (צ.ל משקפים, מ.ק) את השכר שקיבל התובע בפועל?
ש. יש את השכר ומה שקיבל בנוסף זה לא שכר זה תמורה על עבודה שביצע...
(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 26-33).

23. ידועה ההלכה לפיה תלושי השכר מהווים ככלל ראיה לכאורה לאמיתות תוכנם, למעט אם הוכח בראיות מהימנות אחרת (ר' עד"מ (ארצי) 19/07 עמוס 3 בע"מ נ' סלוצקי שי, פס"ד מיום 25.11.2008; דב"ע (ארצי) נה/193 – 3 חנן זומרפלד נ' מלון זוהר בע"מ, פס"ד מיום 1.5.1996; דב"ע (ארצי) מז/146 – 3 יוסף חוג'ירית נ' שלום גל והמוסד לביטוח לאומי, פד"ע כ 19 (1988)).

24. בענייננו, עמד התובע בנטל הוכחה זה, במובן זה ששוכנענו שמלבד הסכומים אותם קיבל התובע, אשר השתקפו בתלוש השכר, קיבל התובע סכומים נוספים מידי חודש, אשר יש לראות בהם כשכר עבודה. נבהיר מסקנתנו זו.

25. כיצד הוכיח התובע כי תלושי השכר לא שיקפו את השכר שקיבל בפועל תמורת עבודתו בנתבעת? תחילה באמצעות הצגת הפקדות שכר החודשיות (נספח ד' לתצהיר תובע) אשר בינם ובין תלושי השכר שהופקו אין דבר וחצי דבר, עבור דרך ההמחאות שצורפו כנספח ו' לתצהירו, אשר עמדו על סכומים שנעו בין 8,750 ₪ ל 9,000 ₪ ולבסוף, באמצעות עדותו של מר מנטל, אשר העיד בפנינו כי התובע השתכר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

תמורה נוספת מעבר למצוין בתלושים, אלא שזו ניתנה לו כנגד עבודה נוספת שביצע עבור הנתבעת.

26. מר מנטל אף העיד מפורשות כי אין המדובר בעבודה פרטית שביצע התובע עבורו, אלא כי מדובר בתמורה נוספת ולא בשכר.

27. לא ברור מה כוונת הנתבעת בטענתה כי התובע קיבל תמורה נוספת, שאינה מהווה שכר, כאשר מדובר בתמורה לעובד שניתנה כנגד עבודה שביצע – ואין מחלוקת כי לפנינו עובד אשר ביצע עבודה עבור מעסיקו – הרי שמדובר בשכר עבודה לכל דבר ועניין (ראו גם עמ' 18 לפרוטוקול הדיון, שורות 15-6). ודוק, המדובר באותו עובד, באותו מעסיק ובאותה עבודה, כך שטענת הנתבעת אינה מסייעת לה בגרסתה באשר לגובה השכר אותו השתכר התובע.

28. בנוסף, גרסת הנתבעת לא הייתה סדורה או עקבית, כאמור. כך בכתב ההגנה נטען כי התובע קיבל את שכרו בהתאם להסכם העבודה שנחתם עימו, אשר העמיד את שכרו על 4,200 ₪ להיקף משרה חלקי כקבוע בהסכם, כאשר תלושי שכרו מעידים כי שכרו החודשי של התובע עמד על סך 4,400 ₪ למשרה מלאה, זאת בשונה מהקבוע לכאורה בהסכם העבודה.

29. זאת ועוד. בעוד בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי התובע קיבל עבור הטמנות פרטיות שביצע 9,000 ₪, על פי הסכם בעל פה שנערך בינו ובין הנתבעת, בעדותו בפנינו שינה מר מנטל טעמו והעיד כי התובע קיבל כספים נוספים עבור הטמנות שביצע, אך כי אין המדובר בעבודה פרטית.

30. כאשר נשאל, במסגרת החקירה הנגדית, אם תמורת העבודה הנוספת קיבל התובע סך של 9,000 ₪, כפי שטענה הנתבעת בכתב ההגנה מטעמה, השיב: **"ממש לא. כל חודש לפי התחשבויות"** (עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 33-32).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

31. יתרה מכך, אף כי טענת הנתבעת היא כי התובע הועסק בהתאם למוסכם בהסכם העבודה, ארבעה ימים בשבוע, בין השעות 07:00 ל 14:00 ועבור היקף העסקה זה השתכר סך של 4,200 ₪, בריכוז השכר לשנת 2014, שצורף כנספח ג' לכתב ההגנה, מצוין כי התובע הועסק בין 176 ל 186 שעות חודשיות, בשונה מהנטען.

32. כך שבשים לב לראיות אותן הציג התובע – הפקדות השכר שאינן תואמות את תלושי המשכורת שהוצגו בהליך והמחאות שאף בינן ובין המצוין בתלושי השכר אין כל קשר – ובשים לב לגרסתה המשתנה והלא עקבית או ברורה של הנתבעת, שאף אם היינו מקבלה, הרי שעל פי גרסתה שולמו לתובע סכומים נוספים תמורת עבודה נוספת שביצע עבורה, אנו קובעים כי התובע עמד בנטל שהיה מוטל עליו לסתור את אמיתות תלושי השכר שקיבל.

33. משכך, אנו מעדיפים את גרסת התובע, לפיה שכרו עמד על סך 9,000 ₪ נטו בחודש.

תקופת העסקתו של התובע וזכאותו לפיצויי פיטורים

34. לטענת התובע בכתב התביעה ובתצהירו, הועסק בנתבעת החל מיום 1.4.2012 עד סוף דצמבר 2015. לטענתו, ביום 6.12.2015 היה מעורב בתאונת דרכים במהלך נסיעתו במשאית ולאחר מכן שהה בחופשת מחלה עד ליום 28.12.2015, לאחריה מנעה ממנו הנתבעת לחזור לעבודה.

35. הנתבעת אינה מכחישה את קרות התאונה ביום 6.12.2015 וטוענת כי באותו היום השאיר התובע את המשאית במוסך פינקו ביפו וברח הבייתה, זאת מבלי ליידע את הנתבעת בדבר התאונה. הנתבעת מוסיפה בכתב ההגנה כי התובע נעלם, לא ענה לטלפונים והפקיר את מקום עבודתו לחלוטין.

36. לכתב ההגנה צורף מכתב פיטורים מיום 5.12.14 בזה הלשון –

" עקב ביצועים כושלים, חוסר רצון לעבוד חוסר מוטיבציה העדרויות ללא סוף ונזקים שנעשים למשאית

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

9592759 באשמתך הישירה אני החתום מטה, אלי מנטל, ת.ז. 054202254 מנהלה של חברת פנוי ר.ע.מ בע"מ מודיע לך בזאת על הפסקת עבודתך בחברה בתאריך 5.1.15 – כלומר בעוד 30 יום. עד לתאריך זה עליך להשיב את כל הכספים שהינך חייב לחברה ו/או החתום מטה. ידוע לך שקיבלת הלוואות ותמיכה כספית. החשבון הסופי ייערך בתאריך מסירת המשאית לחתום מטה. בכבוד רב,
"....

37. למכתב זה קדם מכתב נוסף שכותרתו הליך שימוע, מיום 27.11.14 בו נכתבו הדברים הבאים –

" בתאריך 26.11.14 נערך לך שימוע לפני פיטורין. בהליך זה הוצגו בפניך כל המחדלים והכשלים בעבודתך כנהג בחברת פינוי ר.ע.מ בע"מ. אתה מצידך לא הבעת כל נכונות להבין על מה מדובר וטענת שאין לך בעיה שתפוטר לאלתר מהחברה כי ברצונך לצאת לדרך חדשה. לאחר השימוע וחוסר הנכונות מצידך להביע נכונות להשתפר בעבודה ולקחת אחריות החתום מטה מנטל אלי מנהל החברה שוקל להוציא לך בימים הקרובים מכתב פיטורים"

38. לטענת הנתבעת אין לקבל את טענת התובע לפיה מדובר במכתב פיקטיבי, אך יש לדחות את תביעתו לקבלת פיצוי פיטורים בשל ההסכם החדש, בו אישר התובע כי אין לו ולא יהיו לו תביעות מכל סוג שהוא כלפי הנתבעת והוא מאשר כי קיבל ממנה את כל המגיע לו מבחינה כספית.

39. גם באשר לתקופת העסקתו של התובע, מצאנו להעדיף את גרסת התובע. כך, לגבי מועד תחילת העסקתו, גרסת התובע נתמכת בתלושי השכר שצורפו כנספח א' לתצהירו, מהם עולה כי מועד תחילת העסקתו הוא ביום 1.4.2012 והנתבעת אף מודה בתאריך תחילה זה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

40. לגבי מועד סיום העסקתו, טענה הנתבעת כי פיטר לאחר קיום שימוע בסוף שנת 2014 ועל כן גם הופסק הדיווח בגינו לביטוח הלאומי. בתום שנת 2014 הועסק התובע על בסיס יומי כמחליף ועל פי הצורך וכקבלן משנה בלבד. לכתב ההגנה צירפה הנתבעת צילום חלקי מיומן העבודה, שלטענתה מעיד על סיום העסקת התובע במועד שלטענתה חל בסוף שנת 2014.

41. באשר לשנת 2015, נאמר ברורות כי אכן לא הוצגו בפנינו תלושי שכר או הפקדות לחשבון הבנק של התובע, כפי שהוצגו ביחס לשנית קודמות. הדבר אכן עומד לחובתו של התובע בהליך שכלל נטל ההוכחה בתביעה מוטל עליו. אלא שלטעמנו, לאחר ששקלנו בדבר, כאשר כפות המאזניים נותרו מעוינות בסופו של הליך ואין בידינו לקבוע קביעה פוזיטיבית לגבי מתכונת העסקתו של התובע בשנת 2015, כאשר קיימת הודיה של הנתבעת בדבר היקף העסקה מסוים של התובע באותה שנה, וזאת ללא תלושים וללא דיווח למוסד לביטוח לאומי ובנסיבות בהן מצאנו את עדותו של מר מנטל לא מהימנה, דומה כי יש להעביר את נטל השכנוע אל כתפי הנתבעת באשר למתכונת העסקה הנתבעת בשנת 2015, ובכך לא עמדה היא לטעמנו.

42. אף כי מר מנטל חקר את התובע על בסיס 'יומן עבודה' שהביא לדיון, זה לא הוגש לתיק ולא הוצג כראיה, זאת אף כי בדיון המוקדם מיום 20.11.2016 הצהיר לפרוטוקול מר מנטל, כי ימסור לידי ב"כ התובע דוחות עבודה ותלושים, ככל שישנם (ר' עמ' 1 לפרוטוקול הדיון, שורות 9-1). אף כי ניתנה לנתבעת הזדמנות נוספת במועד דיון ההוכחות להגיש תלושי שכר לכל תקופת העסקתו של התובע תוך 7 ימים לא ניצלה הנתבעת הזדמנות זו ולא הגישה דבר לתיק.

43. מכאן עולה כי הנתבעת יכלה בשלב זה אף לבקש להגיש את יומן העבודה שהיה בידיה במועד דיון ההוכחות, אך בחרה שלא לעשות כן. על כן, אין לה להליך אלא על עצמה, בהתאם לחזקה לפיה בעל דין שיש בידי ראיה והוא בוחר שלא להציגה, חזקה כי הייתה פועלת לרעתו.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

44. צילום מיומן העבודה, נספח א' לכתב ההגנה, הינו למעשה חמישה עמודים בכתב ידו של מר מנטל. התובע העיד בפנינו כי אינו מכיר את הדוחות הללו וכי מי שניהל אותם היה מר מנטל (עמ' 10 לפרוטוקול הדיון, שורות 9-5).

45. על פניו ככל הנראה מדובר ביומן נוכחות לחודש ינואר 2015 בלבד, שאין בו כדי להוכיח את טענת הנתבעת, לפיה התובע לא הועסק אצלה בשנה זו. מעבר לכך כי בעמוד הראשון של נספח א' מופיע שמו של התובע, גם אם לא באופן יומיומי, אין בצילום חלקי זה כל הוכחה לכך כי התובע לא הועסק ביתר חודשי השנה. כאמור, הנתבעת לא צירפה מעבר למסמך חלקי זה כל מסמך, אף שכאמור זה היה ברשותה על פי טענתה. זאת ועוד, הדברים מעלים תהייה באשר לעצם פיטוריו של התובע, מסיבות מקצועיות, בשלהי שנת 2014 והמשך עבודה ישיר כבר בינואר 2015.

46. יתרה מכך, משקלו של נספח א' הינו נמוך עד אפסי, שכן מדובר במסמך מקוטע, רשום בכתב ידו של מר מנטל ולא ברור מתי נכתב והאם היו יומנים נוספים ומה ניתן ללמוד מהם.

47. הנתבעת המשיכה להעסיק את התובע גם בשנת 2015 והדבר עלה מעדותו של מר מנטל. כך, במסגרת חקירתו הנגדית של התובע ציין מר מנטל כי על פי יומן העבודה הפעולה האחרונה שביצע הייתה ב 3.12 (עמ' 12 לפרוטוקול הדיון, שורות 6-2). הנתבעת אף אינה מכחישה כי במועד התאונה, 6.12.2015, היה מעורב התובע בתאונה וברח לאחר מכן. קרי, הנתבעת אינה מכחישה עבודה אף ביום זה.

48. כך שאומנם הנתבעת טוענת כי היה שוני בין העסקתו של התובע עד לתום שנת 2014 ובין צורת העסקתו בשנת 2015, אך לא הציגה בפנינו כל ראיה אובייקטיבית לשינוי נטען זה, מלבד ההסכם החדש שניכר היה כי הצדדים לא פעלו לפיו, זאת כאשר היה בידה לעשות כן בצירוף יומני העבודה שהיו בידיה ובזימון עדים, עובדים מטעמה, שיכלו להעיד בנקל על אופי העסקתו של התובע בשנת 2015.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

49. משכך, כאשר כל גרסת הנתבעת באשר לתקופת העסקת התובע ולמתכונתה נמצאה בעינינו לא ברורה, לא אמינה ולא עקבית, ולא היה בידה להפריך את טענת התובע כי המשיך להיות מועסק בשנת 2015 בהתאם לאופן העסקתו עד לאותו מועד, מצאנו להעדיף את גרסת התובע לפיה תקופת העסקתו הסתיימה ביום 28.12.2015. זאת כיוון שלטעמנו נטל השכנוע, בנסיבות בהן הנתבעת אינה מכחישה את העסקת התובע באותה תקופה, אלא טוענת למתכונת העסקה שונה מזו לפיה הועסק עד לאותו מועד, מוטל על שכמה.

50. כך העיד בפנינו מר מנטל באשר לזכאות התובע לפיצוי פיטורים בעמ' 20 לפרוטוקול הדיון, שורות 29-33 ובהמשך עמ' 21 לפרוטוקול הדיון, שורות 1-4 –

ש"ש. מתי קרתה התאונה?

ת. הוא אומר ב 6/12 וזה יום שהוא לא עבד.

ש. אתה טוען שלא שילמת לו כספים כי היה חייב לך כספים, למשל פיצויי פיטורים?

ת. בן אדם שלא קיבל פיצויי פיטורים אחרי שפיטרו אותו מעבודה ממשיך לעבוד אצל אותו בן אדם?

ש. אולי כי הוא לא פוטר מעולם?

ת. אולי.

ש. אתה יוצא מנקודת הנחה הגיונית שבן אדם שפיטרו אותו ולא קיבל פיצוי פיטורים וממשיך בעבודה שלו

כרגיל, זה אומר שאולי לא פיטרו אותו בכלל

ת. איזה יופי, התשובה היא שהוא חייב לי כסף

51. גם לפי טענת הנתבעת התובע לא קיבל פיצויים במועד בו פוטר לטענתה. כאשר נשאל מר מנטל בחקירה האם שילמה הנתבעת לתובע פיצויים בעת פיטוריו, השיב: "על מה? הוא חייב לי כסף, יש לו שטר חוב שהוא חתום עליו ועל זה קיבל תביעה" (עמ' 18 לפרוטוקול הדיון, שורות 30-31).

52. לטענת התובע הועסק בנתבעת החל מיום 1.4.2012 עד לפיטוריו ביום 28.12.2015, כאשר הנתבעת לא רצתה להשיבו לעבודה לאחר תום חופשת מחלתו (סעיפים 3, 11 ו 21-24 לתצהיר תובע).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

53. התובע לא הביא כל ראיה חיצונית לתמוך בעדותו באשר לפיטוריו ביום 28.12.2015 ומבקש בכתב הסיכומים מטעמו כי נראה ב"התרגזות" מר מנטל לאחר תאונת הדרכים כסירובו להחזיר את התובע לעבודה, תוך גיוס נהג אחר תחתיו ביום 13.12.2015. אין בידינו לקבל טענה זו ולראות בתובע כמי שהוכיח כי אכן פוטר.

54. ראשית, טוען התובע כי פוטר ביום 28.12.2015 אך לא הוכיח קיומו של מעשה פיטורים ומבקש כי נסיק מגיוס נהג אחר במקומו כבר ביום 13.12.2015 כראיה לפיטוריו.

55. שנית, לטענת התובע הנהג אשר החליפו הגיע כבר ביום 13.12.2015 ועל כן מועד הפיטורים הנטען על ידו אינו ברור. מכל מקום, על פי הפסיקה הנטל על התובע להוכיח מעשה פיטורים חד משמעי וזה לא הוכח בפנינו. ומשכך תביעתו לפיצויי פיטורים, תמורת הודעה מוקדמת ופיצוי בגין אי קיום שימוע, נדחית.

56. אלא שאף שלא הוכח בפנינו מעשה פיטורים, מצאנו לקבל את תביעתו החלופית של התובע לפיצוי חלף הפרשות לפנסיה (גמל + פיצויים) לפי צו ההרחבה בענף ההובלה. אין חולק כי לא הופרשו לתובע כספים לפיצויים או לגמל משך כל תקופת העסקתו, כאשר בעניין זה נטען על ידי הנתבעת בכתב ההגנה כי נעשתה פניה לר"ח החברה שיטפל בנושא הפנסיה וכך נעשה. מעבר לטענה כללית זו לא הוצגה בפנינו כל ראיה למה ואיך נעשה ועל כן אנו קובעים כי הפרשות לפיצויים ולפנסיה לא בוצעו וכי התובע זכאי להם משך כל תקופת העסקתו.

57. משכך, ומשמר מנטל הודה בדיון בפנינו כי הנתבעת עוסקת בהובלת פסולת בניין בתחנות שפיכה של פסולת (עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 3-4) יש להחיל בעניינו את צו ההרחבה בענף ההובלה מיום 2001, אשר קבע כי: "ההוראות האמורות יחולו על כל המעבידים בעלי מפעלי הובלה ועובדיהם שתפקידם הקבוע הוא נהיגת רכב משא ולהובלת מטענים, למעט עובדים שתנאי עבודתם הוסדרו או יוסדרו בהסכמים קיבוציים ומעבידיהם".

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

58. צו ההרחבה בענף ההובלה 2007 הסדיר במסגרת סעיפים 5 - 6 את זכאות העובדים להפקדות לקרן פנסיה מקיפה בשיעורים הנקובים בצו. צו זה חל על: "כל המעבידים בעלי מפעלי הובלה ועובדיהם שתפקידם הקבוע הוא נהיגת רכב משא להובלת מטענים שמשקלו עולה על 4 טון..". בענייננו, הודה מר מנטל כי הנתבעת עוסקת בהובלת פסולת בניין בתחנות שפיכה של פסולת (עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 3-4). הודאה זו של מר מנטל, בשילוב עדות התובע בסעיף 44 לתצהירו, לפיה נהג משאית מעל 15 טון, שלא נסתרה, מניחות את דעתנו באשר לשאלת תחולת צו ההרחבה בענף ההובלה על העסקת התובע בנתבעת.

59. מצאנו לפיכך כי התובע הרים את נטל ההוכחה לתחולת צו ההרחבה בענף ההובלה ותביעתו החלופית לפיצוי חלף הפקדה פנסיונית (פיצויים +גמל) מתקבלת כפי שנתבעה, קרי סך של 24,300 ₪ בגין כל אחד מהרכיבים הנתבעים והנתבעת תישא בפיצוי חלף הפקדה לרכיב הפיצויים והגמל, כפי שנתבע על ידי התובע.

60. משסברנו כי די בראיות שהובאו בפנינו להחלת צו ההרחבה בענף ההובלות על נסיבות העסקת התובע, מצאנו לחייב את הנתבעת בסך של 18,630 ₪ כפיצוי חלף הפרשה לקרן השתלמות, בהתאם להוראות צו ההרחבה.

61. משקיבלנו את גרסת התובע באשר לתקופת העסקתו, מתקבלת תביעתו לתשלום שכר חודש נובמבר 2015 בסך 9,000 ₪ כפי שנתבע ומשלא הובאה בפנינו כל ראיה לכך כי זה אכן שולם, כנטען.

זכאות התובע לתשלום שעות נוספות

62. לטענת התובע, זכאי הוא לתשלום שעות נוספות בסך 111,835 ₪. התובע העמיד את תביעתו על 10 שעות נוספות בשבוע ועל 43 שעות נוספות בחודש. שכרו השעתי עמד לטענתו על סך של 48.38 ₪ (9,000 / 186). לפיכך, העמיד התובע רכיב נתבע זה על סך של 2,600.8 ₪ 44X חודשים (סעיף 22 לכתב התביעה וסעיף 34 לתצהיר תובע).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

63. בעדותו בפנינו חזר התובע על התיאור שמסר בסעיף 8 לתצהירו, לפיו עבד מידי יום מהשעה 06:30 עד לשעה 17:00. בנוסף הוסיף כי עבד גם בימי שישי עד לשעה 13:00, אף כי לא הצהיר על כך במסגרת תצהירו (עמ' 13 לפרוטוקול הדיון, שורות 20-23, שם, שורות 28-29).

64. בהתאם להוראות סעיף 26 ב לחוק הגנת השכר, תשי"ח – 1958, בהעדר הצגת דוחות נוכחות של העובד, עובר הנטל להפריך את הטענה כי העובד עבד בשעות נוספות, כטענתו, אל כתפי המעסיק.

65. בעניין הנטל המוטל על כתפי המעסיק ניתן לאחרונה פסק דין מפי כבוד השופטת חני גנדלר אופק, באופן שיש בו להבהיר את הוראות סעיף 26 ב' לחוק הגנת השכר ואת שנקבע בע"ע 15546-05-11 **בוסקילה – נתיבי מעיין אביב בע"מ**, ניתן ביום 24.2.15, באלו הדברים -

"ניתן לסכם לאור דעת הרוב בעניין בוסקילה – והרציונל החברתי המונח ביסוד תיקון 24 – כי כאשר העובד עמד בנטל הראשוני של מתן גרסה עובדתית, והמעסיק לא ערך רישום כנדרש של שעות ההעסקה, הרי שכבר בנקודת זמן זו הסמוכה לתחילת הדיון – עובר נטל השכנוע לכתפי המעסיק. נטל זה ימשיך לרבוץ עליו אם תמצאנה בתום הדיון כפות המאזניים מעויינות, ואזי מכוח היפוך נטלי השכנוע תוטל על המעסיק החבות לתשלום שעות נוספות".

(ראו סעיפים 6-11 לע"ע 47715-09-14, **עוזי ריעני נ' אליאסי שיווק בע"מ ואח'**, ניתן ביום 29.3.2017, כן ראו ע"ע 27280-06-16 **ניסים לנקרי נ' אינופרו – פתרונות טכנולוגיים חדשנים בע"מ**, ניתן ביום 31.10.2017).

66. בענייננו הוצגה גרסה על ידי התובע בתצהירו. מנגד, לא הוצגו דוחות נוכחות מטעם הנתבעת ואף לא הוצג יומן עבודה, אשר מר מנטל טען לקיומו.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

67. משכך ושעה שהתובע הציג גרסה בתצהירו, לפיה הועסק בשעות נוספות, והמחלוקת היא רק באשר להיקפו, עובר נטל השכנוע, עד ל 60 שעות חודשיות, אל כתפי הנתבעת להפריך את טענתו לעבודה בשעות נוספות.

68. לטענת הנתבעת בהסכם העבודה, נספח ב' לכתב ההגנה, הוסכם כי: "העובד לא יוכל לדרוש כל שעה נוספת או יום עבודה נוסף ללא אישור חתום בחתימה וחותמת החברה". התובע, כאמור, מכחיש כי חתם על הסכם זה.

69. אלא שעל אף טענת הנתבעת כי זהו הסכם העבודה לפיו נהגו הצדדים, מר מנטל בעדותו תמך למעשה בגרסת התובע לעבודה בשעות נוספות, שכן העיד בפנינו כך –

ש"ש. הוא היה עובד כל כך גרוע למה המשכת להעסיק אותו

ת. היה לי לחץ של עובדים והוא היה עם בכי ודמעות שהוא גרוש ורוצה לשלם מזונות, שאכין לו תלושים, וביקש שאכין לו תלושים נמוכים.

אתה מודה שהתלושים לא היו תואמים לשכר שקיבל התובע ואתה הינדסת את התלושים שלא יהיו תואמים לשכר בגלל שזו הייתה בקשת התובע, אני אומר לך שזו טענה חדשה שהעלית כעת,

ת. ממש לא, התלושים תואמים לשכר שלו, הוא ביקש לעבוד דברים נוספים בגלל שרצה לעבוד בעבודה נוספת שזה לא התבטא בתלוש והתלוש יישאר כפי השכר שסוכם. העבודה הנוספת היא אצלי בהזמנות.

ש. הוא ביקש שהשכר שמקבל לא יהיה תואם לפי התלוש?

ת. זה מה שאתה אומר, השכר שלו היה לפי התלוש וזה מה שעבד ולפי הסכם העבודה, כשהוא ביצע דברים נוספים, השכר שלו לפי מה שרשום. שכר 4,200 ₪ וזה כלל שכר עבודה משעה שבע עד שתיים, 4 ימים בשבוע, זו הייתה מתכונת העסקה שלו תמיד והוא חתום על זה".

(עמ' 18 לפרוטוקול הדיון, שורות 15-3)

70. בהמשך השיב כך לשאלות בית הדין –

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

” ש. העבודה הנוספת שביצע בהטמנות בשביל החברה באיזה שעות זה היה? ת. כל מיני שעות לא שאלתי זה היה גם בלילה. ש. הוא יכל לעשות את זה במקביל? ת. איך במקביל? לא, הוא עבד 4 ימים בשבוע ובשאר הזמן הוא ביצע את העבודה ועל זה קיבל את התמורה. (עמ' 18 לפרוטוקול הדיון, שורות 17-21).

71. עוד אישר מר מנטל בחקירתו כי היו טכוגרפים במשאית וכי היה איתורן (עמ' 19 לפרוטוקול הדיון, שורות 10-15). מר מנטל אף אישר בחקירתו כי לא שילם לתובע שעות נוספות כי לא מגיע לו, שכן הסכם העבודה מיוני 2012 קבע מפורשות כי כל שעת עבודה נוספת : "תהיה חתומה על ידי עם חותמת עבודה באישור שעות נוספות ואת זה התובע לא הציג" (עמ' 19 לפרוטוקול הדיון, שורות 18-21). מיד בהמשך הודה כי התובע עבד גם מעבר למה שסוכם בהסכם העבודה וכי העבודה בכללותה הייתה בשביל הנתבעת ולא אישית עבורו (שם, שורות 22-25).

72. כך, שמעבר לגרסה עובדתית שהוצגה מצידו של התובע, עדות הנתבעת אף היא תמכה בקיומה של עבודה בשעות נוספות.

73. עוד עלה באופן ברור מעדותו של מר מנטל כי הייתה אפשרות לעקוב אחר שעות עבודת התובע, שכן במשאית היה טכוגרף ואיתורן, כך שהנתבעת יכלה הייתה לתמוך טענתה באשר להעדר ביצוע שעות נוספות בראיות, והיא בחרה שלא לעשות כן.

74. משכך מצויים אנו ב'מצב השני' כפי שהוגדר בפרשת ריעני (ראו סעיף 11 לפסק הדין) בו ניתן לקבוע פוזיטיבית כי העובד עבד שעות נוספות. במקרה זה תחול החזקה הקבועה בסעיף 26ב', שתוצאתה הינה חיוב המעסיק במספר שעות נוספות שאינו עולה על 15 שעות נוספות בשבוע. נבהיר כי אף אם כפות המאזניים היו מעוינות בשלב זה, באופן לפיו לא היינו משוכנעים אם אכן עבד התובע בשעות נוספות, הרי ששעה שהחזקה בסעיף סווגה ככזו המעבירה את נטל השכנוע על כתפי המעסיק ולא

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

רק את נטל הבאת הראיה, התוצאה תהא אותה התוצאה והמעסיק יחויב בתשלום שעות נוספות עד למספר השעות הנוספות שנקבע בסעיף 26 ב'.
75. משכך, בשים לב לתביעת התובע, אשר העמיד את תביעתו לשעות נוספות על 43 שעות (נמוך מ 60 שעות חודשיות) ובהעדר כל חישוב נגדי, מתקבלת תביעת התובע במלואה ואנו פוסקים לו סך של 111,835 ₪ כגמול שעות נוספות.

דמי הבראה

76. לטענת התובע הנתבעת לא שילמה לו דמי הבראה עבור 9 חודשי העסקתו האחרונים ועל כן נותר זכאי לסך 2,000 ₪, לפי חישוב של 381 ₪ X 7 X 0.75. בכתב ההגנה הכחישה הנתבעת טענה זו באופן כללי ובסיכומים טענה הנתבעת כי כאשר נחקר התובע התברר כי קיבל דמי הבראה לשנת 2014 בסך 2,244 ₪ ועל כן יש לדחות את תביעתו.

77. משתבע התובע דמי הבראה לשנת 2015 ומשקיבלנו את גרסתו באשר לתקופת העסקה נטענת, מתקבלת אף תביעתו לתשלום דמי הבראה באופן שנתבע, קרי בסך 2,000 ₪.

פדיון חופשה

78. לטענת התובע משך העסקתו לא שולמו לו דמי חופשה והוא תובע לפיכך את מלוא ימי החופשה בסך 17,417 ₪ לפי חישוב של 45 ימי חופשה כפול ערך שכר יומי בסך 387.04 ₪. בסיכומיה טוענת הנתבעת כי התובע יצא לחופשות לפי בקשתו ולא נוכח משכרו דבר, כך שהתובע קיבל שכר תמורת היעדרותו מהעבודה.

79. הלכה היא כי נטל ההוכחה בכל הנוגע לניצול ימי חופשה על ידי העובד וכן בנוגע ליתרת ימי החופשה שנצברו לזכותו מוטל על המעסיק (ר' דב"ע לא/ 22-3 ציק ליפוט נ' חיים קסטנר, פד"ע ג', 215). עוד נפסק כי הרמת הנטל בעניין זה אינה מותנית בהכרח בהצגת פנקס חופשה שנתית וניתן לקבוע כי המעסיק שילם לעובד את מלוא

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

ימי החופשה המגיעים לו גם על יסוד ראיות אחרות שהציג (ר' ע"ע 1415/04 אברהם גולדה נ' גולדה שטיחים, ניתן ביום 10.1.2015).

80. בענייננו, זולת טענה כללית לפיה ניצל התובע חופשה וכי עבור ימים אלו קיבל שכר, לא הוצגה כל ראיה מצידה של הנתבעת, כאשר אף בהתאם לתלושי השכר אותם צירפה הנתבעת לכתב ההגנה עולה כי בדצמבר 2013 עמדה לטובת התובע יתרת 17.43 ימי חופשה, שלא הוכח בפנינו כי שולמה/ נפדתה.

81. משכך, מתקבלת תביעתו לפדיון חופשה כפי שנתבעה בסך 17,417 ₪, כאשר לפי הוראות סעיף 57 לצו ההרחבה בענף ההובלה לשנת 2001 זכאי עובד עבור שנות עבודתו הראשונה והשנייה ל-12 ימי חופשה ועבור שנת עבודתו השלישית – חמישית ל-15 ימי חופשה.

דמי נסיעות

82. לטענת התובע, משך כל תקופת העסקתו לא שולמו לו דמי נסיעה כדין. התובע אינו מכחיש כי המשאית בה נהג הייתה ברשותו, אך מאחר ומדובר במשאית מעל 15 טון לא ניתן היה להחנותה בשכונת מגוריו ומשכך נאלץ להשתמש בתחבורה ציבורית כדי להגיע לביתו וחוזר חלילה אל המשאית (סעיף 28 לכתב התביעה, סעיף 44 לתצהירו).

83. הנתבעת הכחישה זכאותו של התובע לקבלת דמי נסיעות כיוון שהיה לתובע רכב צמוד. בתצהירו העיד מר מנטל כי רכבו של התובע חנה ליד ביתו בתחילת יום עבודה ובסיומו.

84. בעדותו בפנינו העיד התובע כך באשר למיקום החניה של המשאית –

" ש. היית צריך להשתמש ברכב שלך באוטובוס כדי להגיע הביתה?
ת. אמת.
ש. איפה גנבו לך מצברים?"

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

ת. כן.

ש. איפה הרכב עמד?

ת. באיזור תעשייה של יבנה בערך רבע שעה עשרים דקות מהבית שלי, אני הגעתי עם הרכב הפרטי שלי למשאית החניתי שם ולקחתי את המשאית לעבודה ובסוף היום אותו דבר החזרתי את הרכב למקום ונסעתי עם הרכב שלי הביתה, וגם במוסך יודעים שהגיעו לחילוץ הגיעו לאיפה שהמשאית חונה.

ש. לך יש משאית צמודה שאתה נוסע איתה הבייתה ואתה רוצה נסיעות?

ת. אסור לי לחנות רכב מעל 10 טון בתחום העיר, לכן אני צריך לחנות באיזור תעשייה ששם זה מורשה" (עמ' 14 לפרוטוקול הדיון, שורות 10-21).

85. לא מצאנו טעם שלא לקבל את גרסת התובע ולפיקך מתקבלת תביעתו ברכיב נתבע זה בסך 9,000 ₪.

התביעה לדמי מחלה

86. לטענת התובע שהה בביתו החל מיום 6.12.2015 עד ליום 28.12.2015, עקב פגיעתו בתאונת דרכים ואישורי המחלה צורפו לתצהירו. מאחר והנתבעת לא שילמה לו בגין ימים אלו נותר זכאי לדידו לסך של 8,128 ₪ בגין 21 ימי מחלה. לא מצאנו התייחסות קונקרטיית מטעם הנתבעת לטענה זו.

87. תקנות דמי מחלה (נהלים לתשלום דמי מחלה) תשל"ו – 1976 קובעות כי -

1. עובד הנעדר מעבודתו עקב מחלה ימסור למעביד הודעה על כך תוך שלושה ימים מהיום הראשון להעדרו ועל התקופה המשווערת שבה לא יהיה מסוגל לעבודה; ההודעה תימסר על ידי העובד או מטעמו, ובלבד שהמעביד הביא לידיעת העובד את חובתו לקיום הוראות תקנה זו.

2. (א) עובד הפונה למעביד לקבלת דמי מחלה בעד ימי העדרו עקב מחלה, ימציא תעודת מחלה מאת רופא חתומה בידו, שבה מצויינים הפרטים כדלקמן:

(1) שם החולה ומספר זהותו;

(2) (נמחקה);

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

- (3) התקופה שבה לא היה העובד מסוגל לעבודה עקב מחלה; ואם עדיין אינו מסוגל לחזור לעבודה, התקופה המשווערת שבה לא היה מסוגל לעבודה;
- (4) שם הרופא ומענו;
- (5) תאריך הוצאת התעודה.
- (ב) עובד החבר בקופת חולים ימציא תעודת מחלה מאת קופת-חולים או המאושרת מטעמה, שבה מצויינים הפרטים כאמור בתקנת משנה (א).
- (ג) התעורר ספק אצל המעביד לגבי תוכן של תעודת מחלה שלא ניתנה לפי תקנת משנה (ב), הוא רשאי להעמיד את העובד לבדיקה רפואית ועל העובד להיענות להזמנת המעביד ולהיבדק.

88. בענייננו לא טען התובע לא בכתב התביעה ולא בתצהירו כי העביר את אישורי המחלה בזמן אמת לנתבעת ולמעשה לא הציג כל גרסה בעניין זה. משכך ומשלא הוכח בפנינו כי התובע עמד בתנאים הקבועים בתקנות לקבלת דמי מחלה, נדחית תביעתו ברכיב נתבע זה.

פיצוי בגין אי מתן הודעה על תנאי עבודה ואי מתן תלושי שכר

89. לטענת התובע לא קיבל לידי הודעה על תנאי עבודה בניגוד לדין ומעמיד תביעתו זו על סך של 7,000 ₪. בנוסף עותר התובע לתשלום פיצוי בסך 45,000 ₪ - 1,000 ₪ עבור כל חודש בו לא קיבל תלושי שכר. בתצהירו חזר התובע על טענותיו לפיהן לא קיבל הודעה בכתב על תנאי העסקתו או תלושים.

90. דעתנו נוטה לסבור כי התובע לא קיבל הסכם עבודה או תלושי שכר בזמן אמת. זאת ועוד, אף אם קיבל התובע את תלושי השכר בזמן אמת, אזי מגרסת הנתבעת עצמה עולה כי אלו לא שיקפו, למעשה, את העסקתו האמיתית בשטח. משכך, בנסיבות אלה, מצאנו להעמיד את הפיצוי בסך כולל של 5,000 ₪.

סוף דבר

91. לאור כל המפורט תישא הנתבעת בסכומים הבאים שישולמו תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין –

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 1824-04-16

- א. פיצוי חלף הפרשות לפיצויים בסך 24,300 ₪,
ב. שכר עבודה עבור חודש נובמבר 2015 בסך 9,000 ₪,
ג. פיצוי חלף הפרשות לפנסיה בסך 24,300 ₪,
ד. דמי הבראה בסך 2,000 ₪,
ה. פדיון ימי חופשה בסך 17,417 ₪,
ו. פיצוי חלף הפרשות לקרן השתלמות בסך 18,630 ₪,
ז. דמי נסיעה בסך 9,000 ₪,
ח. תשלום בגין שעות נוספות בסך 111,835 ₪,
ט. פיצוי בגין אי מתן הודעה על תנאי העסקה ואי מתן תלושי שכר בסך 5,000 ₪,
סך הכל סך של 221,482 ₪.

92. בנוסף, תישא הנתבעת בהליך בהוצאות התובע בסך 5,500 ₪, שישולמו תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין.

ניתן היום, י' אדר תשע"ח, (25 פברואר 2018), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

מר אבי ענתבי
נציג ציבור מעסיקים

מירב קליימן, שופטת
אב"ד

גב' עליזה הרפז
נציגת ציבור עובדים